

BASTIEN

a jeho nečekaný příběh

Clare Poveyová

bambóok

Bastien a jeho nečekaný příběh

Clare Poveyová

BASTIEN

a

jeho nečekaný příběh

Pro mámu a tátu za jejich bezpodmínečnou lásku a podporu
a pro Adama, který činí každý den překvapivým
v tom nejlepším slova smyslu.

« J'ai toujours eu plus peur d'une plume,
d'une bouteille d'encre et d'une feuille de papier
que d'une épée ou d'un pistolet. »

Le Comte de Monte-Cristo, éd. C. Lévy, 1889

„Bál jsem se vždycky víc pera,
kalamáře a listu papíru
než meče nebo pistole.“

Hrabě Monte Christo, díl 1-2,
přel. Milena Tomášková, Praha: Svoboda 1975

PARÍŽ

Obsah

Vzplanutí	17
Na samotce	23
Nečekaný únik.....	28
Návrat do Le Chat Curieux	40
Zvrat v ději.....	49
Bídný Olivier Odieux.....	57
Neočekávaná výuka.....	63
Vzkaz na psacím stroji	72
Zimní pouť.....	81
Východní křídlo	89
Zlo se steakem a hranolky	98
Tajemství ve druhém patře.....	103
Nečekaná návštěva.....	113
Noční zloděj.....	124
Střetnutí	129
Levý tunel na Montmartre	133
Před vloupáním	136
Tři jsou příliš mnoho.....	139
Zmizení monsieur Xaviera.....	145
Jeskyně v katakombách	151
Pohřešování spisovatelé.....	157
Samího zkratka.....	165
Kroky ve stínech.....	167

Když zhasne světlo.....	170
Hrůzná pravda.....	173
Slzy na kolejišti.....	183
Poslední tunel.....	192
Tři mušketýři.....	197
Pokání na Rue de la Bonne	200
Zlí bratři.....	212
Poslední Bonlivre	216
Na střeách Montmartru.....	223
Sbohem a klepeta	228
Nový život	236
Předání příběhu.....	241
Rozloučení s kamarádem	248
Bastienův slovníček.....	255
Slovo autorky.....	257
Poděkování	259

LE PARISIEN

ČTVRTEK 31. SRPNA 1922

SPISOVATELÉ TRAGICKY ZAHYNULI PŘI POŽÁRU V HOTELU

Slavní spisovatelé Mar- got a Hugo Bonlivreovi včera večer tragicky zahynuli během požáru v hotelu InterContinental Carlton jen několik hodin předtím, než měli být uvítáni jako čestní hosté na knižním festivalu v Cannes. Margot a Huga bude nejlépe připomínat jejich první román, který napsali před deseti lety: *Cesta k hranicím nebe*. Ačkoli se oběma autorům dostalo uznání již za jejich samostatná díla, až jejich společná kniha byla tou, která se stala mezi-

národním bestsellerem a učinila z nich jedny z nejúspěšnějších autorů v celé historii Evropy. Zpráva o jejich náhlém a tragickém skonu otřásla světem. Úřady případ usilovně vyšetřují, již probíhají také výslechy svědků, aby se potvrdilo, jak požár v desátém patře hotelu vznikl. Policie má v úmyslu promluvit si se všemi, kdo v hotelu přebývali v době, kdy se událost stala - zejména s těmi, kteří byli v době incidentu ubytováni ve stejném patře. Podle

anonymního hotelového pracovníka, jenž tomuto deníku poskytl exkluzivní rozhovor, byl v pokoji přímo naproti manželům Bonlivreovým ubytován mladý americký pár a také tmavovlasý muž.

Margot a Hugo Bonlivreovi měli včera večer při festivalové večeři přednést svůj projev. V Cannes se sešli lidé z celého kontinentu, protože se předpokládalo, že manželé mají v úmyslu učinit důležité oznámení. Zda se týkalo nové knihy, či něčeho zcela jiného, se nyní můžeme již pouze domnívat.

Manželé po sobě zanechali jediné dítě, a sice dvanáctiletého Bastiena. V době úmrtí svých rodičů byl právě na návštěvě u Julese a Charlotte

Delacroixových, majitelů knihkupectví Le Chat Curieux na levém břehu Seiny.

Bastien nemá v Paříži žádné blízké členy rodiny, ani o jeho dalších příbuzných není nic známo, proto bude převezen do městského sirotčince pro chlapce, kde bude žít, dokud nedosáhne osmnácti let. Spisovatelé na celém světě budou dnes ráno oplakávat nejen ztrátu svých dvou kolegů s bystrou myslí, avšak i všechna slova, která jejich pera už nikdy nenapíší. ☒

Vzplanutí

Zima dorazila do Paříže jednoho listopadového večera – později, než se očekávalo – a Bastien si uvědomil, že má problém. Rozhlédl se po ložnici, kde tu a tam zavržala v průvanu kovová lůžka ostatních chlapců. Vzduchem se neslo chrápání, protože až na něj všichni tvrdě spali. Nutkání psát ho udržovalo vzhůru ještě dlouho po večerce, a to navzdory chladné, až mrazivé pařížské zimě, která se dokázala zažrat do mozku jako hniloba. Bastien se otřásl, musí odsud vypadnout.

Jeho „tady“ představoval sirotčinec pro chlapce v sousedství čtvrti Petit-Montrouge, kde žil poslední tři měsíce.

Ode dne, kdy mu policie oznámila, jaký osud postihl jeho rodiče, se Bastienovi ze života vytrácela radost – pozvolna, jako když uniká plyn. Protože neměl žádné další příbuzné, na než by se mohl obrátit, odvedly ho úřady přes řeku do dveří jeho nového domova.

Nešel s nimi dobrovolně.

Když byl Bastien dost starý na to, aby rozuměl slovům, nazval otec jejich rodinu Třemi mušketéry, protože je společně spojovala síla, duch a vzhled. Bastien měl stejně světlé vlasy

a oči barvy topazu jako jeho rodiče. Pihy, které měl rozetuté po tváři i po pažích, byly přesným odrazem matčiných. Vždycky žádal holiče, aby mu ostříhal vlasy nakrátko, aby je měl přesně jako táta. Jejich trojice nikdy nepotřebovala kohokoli jiného, protože měli jeden druhého.

Teď pod vedením monsieur Xaviera – nového ředitele sirotčince, jemuž na chlapcích záleželo zhruba stejně jako kapesnímu zloději na poctivosti jeho živobyetí – se Bastien každý večer modlil za to, aby se ve dveřích náhle objevila nějaká jeho dávno ztracená prateta a zachránila ho před utrpením při drhnutí záchodových mís.

Ale dnešní noci se to nestane.

Bastien se zahleděl do nízkých mihotavých plamenů v kamnech uprostřed ložnice. Bylo to jediné světlo v temné místnosti. Kovové postele stály vyrovnané v souběžných řadách po stranách obou protějších zdí, jedna pro každého z osmi chlapců, kteří zde momentálně žili a byli odsouzeni k tomu, aby zde společně trávili své dny, dokud jim nebude osmnáct.

Cihlové stěny byly holé, až na jedno zamřížované okno a starou malbu tmavě hnědých očí, která visela na protější stěně. Jeden z chlapců, Felix, přísahal, že ty oči kdysi viděl mrknout.

Bastien si třel ruce o sebe a zahříval si prsty, jež měl zmrzlé jako rampouch. Vyklouzl zpod příkrývky a uložil svůj zápisník pod uvolněné prkno pod postelí. Kdyby ho ředitel přistihl, jak si po večerce píše do zápisníku, který by ani mít neměl, tvrdě by ho potrestal. Příběhy tu byly přísně zakázané.

Monsieur Xavier přišel jen několik dní po Bastienovi a neúnavně prosazoval svá přísná pravidla. Všem chlapcům se stýskalo po starém řediteli, dobrosrdečném monsieur Duponto-

vi, který se šel jednoho rána projít podél řeky Seiny a už se nevrátil. Vždycky se k nim choval soucitně, zatímco Xavier byl vtíravý jako hnilobný zápach. Nejprve vyprázdnil chlapcům všechny kufry a prohlásil, že se jejich osobní věci budou muset prodat, aby měl sirotčinec dostatek peněz na jejich obživu.

Bastien krutost monsieur Xaviera vycítil, a tak si pod uvolněné prkno v podlaze ukryl několik věcí, které se mu podařilo z domova zachránit: výtisk knihy svých rodičů *Cesta k hranicím nebe*, vínový kožený kapesní zápisník a pero. Nikdy by se s těmito věcmi nerozloučil, protože byly tím jediným, co mu z jeho dřívějšího života zůstalo.

Zápisník dostal od rodičů jako dárek večer předtím, než odjeli v létě do Cannes. Do té doby mu koupili mnoho zápisníků, aby do nich psal, ale tenhle byl jiný. Uvnitř byl prázdný, tedy kromě prvního řádku povídky, co tam vepsali: „*Kdysi dávno žili byli tři mušketýři, kterým bylo souzeno veliké dobrodružství.*“ Vypadalo to jako spisovatelský úkol.

„Ten příběh začíná u nás, ale končí u tebe,“ řekla mu maminka, když mu dárek podávala přes stůl. „Pokračuj a napiš něco překvapivého.“

Otec se odmlčel, vzal Bastiena za ruku a pevně ji sevřel v té své. „Tenhle zápisník opatruj a nikdy nedopusť, aby se dostal do nesprávných rukou. Je to tvůj příběh, který máš vyprávět.“

Bastien se na otce zvědavě podíval. Obvykle býval veselý a bezstarostný, s myslí lehkou jako papír, na který psal své příběhy. Vážný výraz ve tváři mu neslušel, a tak se Bastien usmál a pevně ho objal, přičemž málem převrhl misku s citronovou šťávou na lívance.

„Slibuju,“ odpověděl.